

Питање:

Да ли је потребно да се за контролни инспекцијски надзор отвори нови предмет или се рад наставља у већ отвореном предмету?

Мишљење:

У члану 6. став 7. Закона о инспекцијском надзору („Службени гласник РС“, бр. 36/15, 44/18 – др. закон и 95/18) утврђено је да се контролни инспекцијски надзор врши ради утврђивања извршења мера које су предложене или наложене надзираном субјекту у оквиру редовног или ванредног инспекцијског надзора. Контролни надзор чини део целине одређеног инспекцијског надзора и предмета, одакле следи потреба да буде део истог предмета. Уредба о канцеларијском пословању органа државне управе („Службени гласник РС“, бр. 80/92, 45/16 и 98/16) у члану 3. тачка 4) дефинише предмет као скуп свих поднесака, аката и прилога који се односе на исто питање или задатак и као такви чине јединствену целину, па налазимо да је управо то случај са редовним или ванредним надзором у коме су изречене инспекцијске мере и контролним надзором у коме се проверава да ли су те мере извршене.

Питање:

Како из правног промета уклонити прекршајни налог који је уручен, јер је инспектор утврдио да није заснован на правилно утврђеним чињеницама, или је у оваквим ситуацијама, када постоји сагласност обе стране о погрешно утврђеном чињеничном стању, могуће само судско одлучивање?

Мишљење:

Закон о прекршајима („Службени гласник РС“, бр. 65/13, 13/16 и 98/16 - УС) у члану 167. прописује да се прекршајни поступак покреће решењем суда на основу захтева за покретање прекршајног поступка или издатог прекршајног налога поводом кога је поднет захтев за судско одлучивање. Следствено, разумевања смо да само издавање прекршајног налога, односно поступак у коме се то чини представља предпрекршајни поступак (поступак који претходни прекршајном поступку). На овај поступак би се, налазимо, супсидијарно и сходно примењивала правила управног поступка која уређују управни акт - решење, а у складу са чланом 3. став 1. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“, бр. 18/16 и 95/18 – аутентично тумачење), којим је прописано да се овај закон примењује на поступање у свим управним стварима. У прилог томе говоре и одредбе члана 171. став 1. тачка 5), члана 173. став 2, члана 175. став 3. и члана 176. став 3. Закона о прекршајима, којима се уређује када прекршајни налог постаје коначан и извршан, што су својства управног акта - решења, сагласно одредбама Закона о општем управном поступку - чланом 176. став 1. Закона о општем управном поступку одређено је да коначно решење - решење против којег не може да се изјави жалба, а чланом 190. истог закона уређује се извршност решења. У смислу реченог, члан 172. став 5. Закона о прекршајима садржи и одређено упућивање на Законом о општем управном поступку, прописивањем да ако је лице за кога се сматра да је учинило прекршај одсутно и када околности откривања или природа прекршаја то захтевају, достављање прекршајног налога ће се извршити путем поште или доставне службе овлашћеног органа, у складу са одредбама о достављању из закона који уређује општи управни поступак.

Закон о прекршајима не уређује ситуацију када је дошло до погрешног издавања прекршајног налога, што је неспорно за обе стране – за лице против кога се издаје прекршајни налог и за овлашћено службено лице (инспектора). Закон о прекршајима уређује, поред осталог, прихватање одговорности, а од правних средстава против прекршајног налога

предвиђа само захтев за судско одлучивање. Налазимо да примена захтева за судско одлучивање, као правног средства против прекршајног налога, подразумева да постоји спор међу странама око чињеничног стања, односно да ли је учињен прекршај, односно око прекршајне одговорности. Како у конкретном случају нема спора, односно постоји сагласност странке и овлашћеног инспектора око чињеничног стања, мишљења смо да је потребно да инспекција издати прекршајни налог уклони из правног промета. Сматрамо да се основ за то налази у наведеним и следећим одредбама.

Чланом 141. став 5. Закона о општем управном поступку предвиђено је да жалба може да се изјави усмено на записник код органа против чијег решења се изјављује, па налазимо да би се изјава овог лица против којег је издат прекршајни налог, сходном и супсидијарном применом Закона о општем управном поступку на предпрекршајни поступак издавања прекршајног налога, имала уподобити жалби изјављеној на овај начин. Чл. 162 – 167. Закона о општем управном поступку уређено је поступање првостепеног органа по жалби. Чланом 163. овог закона уређено је поништавање побијаног решења од стране првостепеног органа, прописивањем да првостепени орган поништава побијано решење ако оно садржи неки од разлога за поништавање из члана 183. став (1) тач. 1)-6) овог закона. С тим у вези, члан 183. у ставу 1. тач. 3) и б) прописује ће се у целини или делимично поништити коначно решење ако његово извршење уопште није могуће или ако садржи неправилност која је по изричитој законској одредби предвиђена као разлог ништавости. Следом, у складу са чланом 171. Закона о општем управном поступку, погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање представља разлог за поништавање решења.